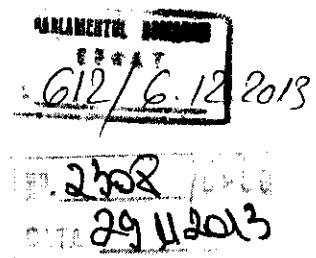

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 194/7 noiembrie 2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive*”, inițiată de domnul deputat Romeo Rădulescu și alți parlamentari – PDL, PNL, PSD, PP-DD, Minorități Naționale (Bp. 533/2013).

I. Principalele reglementări

Prin inițiativa legislativă se propune modificarea și completarea *Legii nr. 197/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, cu modificările și completările ulterioare*.

În *Expunerea de motive* se menționează că, în prezent, se comercializează un număr mare de produse, susceptibile de a avea efecte psihoactive, după unele estimări, peste 1000, dintre care în România sunt interzise doar câteva zeci. Ca urmare, se preconizează amendarea actului normativ de bază, în vederea responsabilizării autorităților competente în a lua măsuri prin care să se limiteze comercializarea unor asemenea substanțe.

II. Observații

1. Cu privire la modificările aduse **art. 13 alin. (1)**, apreciem că acestea nu se justifică întrucât obiectul de reglementare al legii are în vedere, așa cum rezultă din titlu, doar „*produse susceptibile de a avea efecte psihoactive*”, în cazul celor cu efecte psihoactive demonstrate urmând a se întreprinde demersurile pentru interzicerea lor prin notificarea Ministerului Sănătății, în vederea efectuării demersurilor necesare pentru înscrierea lor, după caz, în unul dintre tabelele din anexa la *Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, cu modificările și completările ulterioare*, și, respectiv, la *Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare*.

2. Referitor la completarea **art. 13** cu un nou alineat, **alin. (2)¹**, precizăm că păstrarea confidențialității în ceea ce privește identificarea pacienților și afecțiunilor acestora este stipulată în statutul cadrelor medicale și al organismelor cu atribuții de consiliere pentru astfel de cazuri, iar obligarea oricărei persoane de a „*încunoștința*” organele de control încalcă drepturile și libertățile omului și este neconstituțională.

Organele de control nu au posibilitatea fizică de a verifica „*toate punctele de desfacere, inclusiv prin mijloacele electronice*”. Acest lucru se poate face ca urmare a unor reclamații sau prin autosesizare ori aleatoriu, în cadrul unei acțiuni tematice.

3. Nu considerăm oportună propunerea de modificare a **alin. (1)** al **art. 14**. Este obligația legală a organelor de control de a sesiza organele de urmărire penală competente când există presupunerea justificată că se efectuează operațiuni ce au ca obiect produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

O altfel de soluție este de natură să încalce atât obligația legală de a informa organele judiciare, a cărei încălcare atrage răspunderea penală (*art. 263¹ - Omisiunea sesizării organelor judiciare - din Codul penal*), cât și normele de procedură penală care disciplinează întregul proces penal, inclusiv faza actelor premergătoare ori a urmăririi penale, când organele judiciare cercetează cauza în vederea tragerii la răspundere penală a celor vinovați.

¹ „Art. 263. Omisiunea sesizării organelor judiciare – Fapta funcționarului public care, luând cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a procurorului sau a organului de urmărire penală, potrivit legii de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani. Dacă fapta este săvârșită de către un funcționar public cu atribuții de conducere sau de control, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 7 ani”.

În cazurile în care există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, este obligația organelor judiciare de a dispune efectuarea unei expertize tehnice sau, eventual, a unei constatări tehnico-științifice, în condițiile stabilite prin *Codul de procedură penală* (art. 116-127, respectiv art. 112-115).

De altfel, soluția actuală prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 este conformă cu cea reglementată pentru situații similare, care privesc infracțiunile la regimul drogurilor, al precursorilor, dopajul în sport ori al substanțelor dopante cu grad mare de risc, astfel încât nu se justifică modificarea textului de lege.

4. Din punct de vedere al tehnicii legislative, cu privire la pct. 4 al art. I, observația fiind valabilă cu caracter general și pentru pct. 6 și 8, menționăm că potrivit art. 3 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, normele de tehnică legislativă sunt obligatorii inclusiv pentru propunerile legislative aparținând parlamentarilor. Astfel, considerentele pentru care este necesară intervenția legislativă asupra unui text de lege sunt precizate și detaliate în instrumentul de prezentare și motivare, respectiv *Expunerea de motive*, iar nu în preambulul subdiviziunii notate cu cifre arabe prin care trebuie redat doar textul modificat sau completat.

5. În ceea ce privește propunerea de completare a **art. 15** cu o nouă contravenție, apreciem că textul este lipsit de previzibilitate, redactarea acestuia fiind în contradicție cu cerințele unui text legislativ stabilite prin art. 8 din Legea nr. 24/2000.

Astfel, nu este clar care anume sunt conduitele interzise de lege, de natură a atrage răspunderea contravențională, iar, pe de altă parte, textul conține o exprimare ambiguă – „*celelalte entități*”.

Mai mult decât atât, obligațiile stabilite în sarcina organelor cu atribuții de control privesc competențele legale ale acestora, exercitate în virtutea atribuțiilor de serviciu. În consecință, nerespectarea cu intenție (condiție esențială pentru reținerea răspunderii contravenționale) va întruni, în funcție de circumstanțele cauzei, elementele constitutive ale unei infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul (prevăzute de Codul penal, *Titlul VI – Infracțiuni care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege, Capitolul I – Infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciu*).

Pe cale de consecință, apreciem că nu se justifică nici modificarea propusă la art. 15 alin. (2), respectiv art. 15 alin. (3).

6. Referitor la propunerea de introducere a unei noi infracțiuni (**art. 17¹**), subliniem faptul că o astfel de conduită este deja sancționată penal,

astfel încât nu se justifică introducerea acesteia, lucru de natură să creeze o dublă reglementare cu privire la aceleași relații sociale.

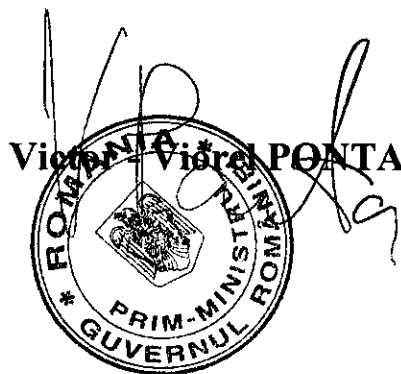
Astfel, neîndeplinirea cu știință a obligațiilor de serviciu constituie infracțiunea de abuz în serviciu (*art. 246 – 248¹ Cod penal*), iar neîndeplinirea acestor obligații din culpă atrage, de asemenea, răspunderea penală (*art. 249 Cod penal – neglijența în serviciu*).

7. Precizăm că dispozițiile art. 65 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, stabilesc clar că *„În vederea abrogării, dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres, începând cu legile și apoi cu celelalte acte normative, prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora”*. Pentru aceste considerente, apreciem că formularea *„orice dispoziție contrară se abrogă”* din cuprinsul art. II nu este în concordanță cu normele de tehnică legislativă anterior amintite, fiind lipsită de claritate și precizie.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor Ponta
PRIM-MINISTRU
GUVERNUL ROMÂNIEI

Domnului senator **George – Crin Laurențiu ANTONESCU**
Președintele Senatului